

Mycket åt några

I FRÅGA EFTER FRÅGA retirerar nu regeringen, och när de mildrar effekterna av sina tidigare beslut kallas det för "satsning". Efter att antalet arbetsplatsolyckor ökat katastrofalt "satsar" regeringen 33 miljoner extra på Arbetsmiljöverket – men nämner inte att de redan har skurit ner 180 miljoner på myndigheten.

Nästa år ska a-kasseavgifterna sänkas med en 50-lapp i månaden för de flesta – det kostar en miljard – vilket ska jämföras med den besparing på 9–10 miljarder som gjordes för två år sedan och ledde till att en halv miljon människor lämnade a-kassan. Denna senkomna "satsning" lär knappast leda till massiva återinträden, vilket gör att hundratusentals människor är fortsatt oskyddade nu när varslen ökar och konjunkturen ser ut att befinna sig i fritt fall.

Regeringen "satsar" också på pensionärerna genom att höja deras grundavdrag. Men skattesänkningen är närmast hänfyllt liten – några tiotus i månaden för de flesta – och besvarar inte alls den ofta ställda frågan: Varför ska pensionärer betala högre skatt än de som jobbar? Och: Varför ska studenter, arbetslösa, sjukskrivna – som inte ens får någon blygsam skattelindring – betala högre skatt än de som jobbar?

DESSA RETRÄTTER passar in i den större bilden av Fredrik Reinfeldts politiska projekt. De nya moderaterna har länge framställt sig som ett sansat, lyssnande och försiktigt parti – samtidigt som de genomför en brutal omfördelningspolitik. Höstbudgetens "satsningar", som enligt analytikerna "ger lite åt alla", döljer att fokuset ligger på sänkta skatter för företag och höginkomsttagare. När jobbavdragets tredje steg nu genomförs i kombination med höjd brytpunkt för statsskatten leder det till än större klassklyftor. För att få ut maximal skatteminskning – 1 100 kronor mer i månaden –

måste man tjäna över 45 000 kronor. En mer normal inkomst på högst 25 000 kronor i månaden ger bara skattelättnader på 200–300 kronor.

BORGARNAS FRAMFART splittrar även de rödgröna. Socialdemokraterna och miljöpartiet tycks nu vilja behålla det orättvisa jobbavdraget, samtidigt som de har gått till en vettlös attack mot vänsterpartiets ekonomiska politik. Hetsad av miljöpartiets Peter Eriksson sade Mona Sahlin härom veckan att "varje regeringsdugligt parti" måste "försvara den ekonomiska politikens grunder: budgetreglerna, överskotts målen, utgiftstaken och en självständig riksbank".

Detta är ren idioti. Dessa regler är inte mer än något decennium gamla och kan omöjligen kallas för "den ekonomiska politikens grunder". Vissa av reglerna infördes som en följd av en nyliberal ideologisk vindkantring (som självständig riksbank), andra som en slags tvångströja i den mycket speciella situationen som var 1990-talets budgetsanering. Dessa regler var av tillfällig karaktär: exempelvis är det enda rimliga syftet med överskotts målet att betala av på statsskulden och samla i ladorna inför sämre tider, men för att det ska finnas någon poäng i det måste ju överskotts målet tillåtas upphöra under lågkonjunkturer – annars blir ju resultatet ren överbeskattning. Men det är alltså "oansvarigt", enligt Sahlin och Eriksson.

När konjunkturen nu befinner sig på randen av ett stup som vi inte vet djupet på och behovet av samhälleliga investeringar kan bli enormt (se USA!) är vänsterpartiets vilja att ändra dessa budgetregler särskilt angelägen. Samtidigt som miljöpartiets och socialdemokraternas anpassning till högerregeringens ekonomiska politik framstår som särskilt ohederlig, oansvarig och oroväckande.

RW

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Ingå bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.